

Ἄλγοι στίχοι,
ὅ,τι τύχη.

Α΄.

Ἄς γράψωμεν εἰς τὸν Ρωμῆο καμπόσους στίχους πάλι
ν' ἀδειάσῃ ἄλγο ἀπ' αὐτοῦς τὸ σάπιον μας κεφάλι.
Ἄλλ' ὅμως τί νὰ γράψωμεν ὡς κύριον καὶ πρῶτον;
νὰ γράψω ἄρθρον σοβαρὸν ἐπὶ τῶν ἐνεστώτων;
Δὲν τρέχει ὅμως τίποτα, ἡ δὲ βουλή σχολάζει,
καὶ ἀμεριμνομέριμνον τὸ ἔθνος ἑορτάζει.

Ὁ βασιλεὺς ἀναχωρεῖ καὶ ἴστων Μωριᾶ πηγαίνει
νὰ περιέλθῃ σύμπασαν τὴν ἄγνωστον Ἑλλάδα,
διὰ νὰ μάθῃ πῶς καλὰ ἴστα ἔξω τί συμβαίνει
καὶ νὰ ἴδῃ τὴν εὐκαρπον ἐκείνην Μανωλάδα,
τὴν δωρηθεῖσαν ἴστων βλαστὸν τοῦ θρόνου Κωνσταντίνου
ὡς δεῖγμα ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης τῶν Ἑλλήνων.

Θὰ φύγη λέγουσιν οἱ πολλοὶ καὶ ὄχι λὲν οἱ ἄλγοι,
ἀλλ' ὁ Μεγαλειότατος καὶ ἂν μείνῃ καὶ ἂν φύγη,
καὶ διὰ τοῦτο βέβαια καθὼς καὶ δι' ἐκεῖνο
δὲν βλάπτει οὔτε ὠφελεῖ κανένα, ὅπως κρίνω.
Γι' αὐτὸ λοιπὸν πιστεύετε πῶς δόλου δὲν με μέλει,
καὶ ὁ τῶν Ἑλλήνων βασιλεὺς ἄς κάμῃ ὅ,τι θέλει.

Β΄.

Εἰς τὴν φιλότιμην Κέρκυραν μετὰ πομπῆς μεγάλης
ὁ μέγας Καποδίστριας ἀπεκαλύφθη τέλος,
ἐκεῖ παρέστη πρὸς τιμὴν ὁ Λάμπρος ὁ Μιχάλης,
τοῦ Παργασσοῦ ὁ Γραμματεὺς, μὲ ἄλλο ἓνα μέλος,
καὶ Σύλλογοι διάφοροι καὶ ἄλλα Σωματεῖα
γνωστὰ καθὼς καὶ ἄγνωστα, πολλὰ τε καὶ παντοῖα.

Καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν καὶ πάμπολλοι ἐν τέλει
καὶ τῆς βουλῆς ὁ Πρόεδρος μετ' ἄλλων βουλευτῶν,
μὰ καὶ ρητόρων ἦν ἐκεῖ ἀμέτρητος ἀγέλη
καὶ κόσμος πολυπόικιλος καὶ πλῆθος ποιητῶν.
Γονέμης δὲ ὁ ποιητὴς αὐθόρμητος καὶ μόνος
τὸν ἀνδριάντα ἤρχισε νὰ ἐξυμνῇ ἐντόνως.

Ἄλλ' ἔξαφνα ἴστω ὀϊστρου τοῦ τὸ πάθος καὶ τὴ φόρα
νέφη πολλὰ ἐφάνησαν ἐπάνω βροχοφόρα,
καὶ ἄρχισε ὁ οὐρανὸς ψιλὰ ψιλὰ νὰ βρέχῃ,
μὰ ἴστων βροχὴ ὁ ποιητὴς καθόλου δὲν προσέχει,
ὁ δὲ τοῦ φάλτου ἀδελφὸς χωρὶς καιρὸν νὰ χάσῃ
ἀνοίγει τὴν ὀμπρέλα του διὰ νὰ τὸν σκεπάσῃ.

Καὶ ἔτσι λοιπὸν ὁ ποιητὴς μ' ὀμπρέλα σκεπασμένος
ἀπήγγελλε τὸν ὕμνον του κατενθουσιασμένος,
καὶ ἤρχισε ὁ οὐρανὸς ν' ἀστράπτῃ καὶ νὰ βρέμῃ,
ἐνῶ ἠκούοντο βαρεῖς οἱ στίχοι τοῦ Γονέμη,
καὶ ὁ κόσμος ἠκροάζετο χωρὶς ν' ἀλλάξῃ θέσι,
ἀλλ' ἔξαφνα ἡ μουσικὴ τὸν κόβει μὲς ἴστων μέση.

Καὶ σταματᾷ ὁ ποιητὴς καὶ χάνει τὴ φωνὴν του
καὶ σκέπτεται τοὺς μουσικοὺς ἴστων διάβολο νὰ στείλῃ,
καὶ ἄπάνω ἴστων μπουρίνι του καὶ εἰς τὴν ἔξαψί του
ὀλίγον ἔλειψ' ἐξ ἀρχῆς τὸν ὕμνον ν' ἀπαγγείλῃ,
πρᾶγμα πολὺ εὐχάριστον διὰ τοὺς τόσους ξένους,
διὰ τὸν Καποδίστριαν καὶ τοὺς ἀκρωμένους.

Ἄλλὰ παρήλθεν ἡ ὄρμη, καὶ ἡ σκέψις ἡ δευτέρα
θαρρῶ πῶς εἶναι πάντοτε τῆς πρώτης σοφωτέρα.
Καὶ τέλος ἐτελείωσε μὲ πάταγον καὶ κρότον
πρὸς λύπην τοῦ ἀγάλματος καὶ τῶν περισσώτων,
λαθῶν συγχαρητήρια καὶ χειροκροτηθεῖς,
καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια βρεγμένος ὁ καθείς.

Οὐχ ἦττον καὶ ὁ Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν
καὶ ἐκεῖνος ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικόν,
καὶ ἀρκετὰ ὠμίλησε περὶ τοῦ Ὑπουργείου,
περὶ τοῦ περισσεύματος καὶ τοῦ ἰσοζυγίου.
Καὶ ὁ κύριος Αὐγερινὸς ὠμίλησε ὀλίγα
γιὰ τὴ βουλή, τὸ ἔκαρτέ, τὴ Ντάμα καὶ τὸν Ρήγα.

Ἐν τούτοις παρευρέθησαν καὶ κάμποσοι τρελλοὶ
εἰς τὴν πομπὴν τῶν εὐπρεπῶν ἀποκαλυπτηρίων,
ἀλλ' ὅμως ἐτρελλάθησαν ἀκόμη πῶς πολὺ
μὲ τόσους πανηγυρικοὺς καὶ χάλαζαν θουρίων.
Καὶ τρέχοντες, χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς καταδιώκῃ,
ἐζητωκραύγαζαν συχνὰ ὑπὲρ τοῦ Θεοτόκη.

Καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ἡ ἑορτὴ ἐκείνη,
ποῦ εἰς τὴν μνήμην καθενὸς ἐπὶ καιρὸν θὰ μείνῃ,
ἐκεῖνος δὲ ὁ ἀνδριὰς ἴστων νοῦν παντὸς θὰ φέρῃ
αὐτὸν ποῦ ἐδασίλευσε εἰς τὰ ἴδικά μας μέρη,
χωρὶς νὰ νοιώσῃ πῶς ἐδῶ κανένας δὲν περνᾷ,
ὅπου ἴστων θρόνο κάθεται διὰ νὰ κυβερνᾷ.

Γ΄.

Ἄλλὰ πολλὰ ἐγράψαμεν περὶ τῆς τελετῆς,
καὶ νῦν ἀγγέλλω γεγονὸς πολὺ σημαντικόν,
πῶς ὁ ρητορικώτατος τῆς Ἄρτας βουλευτῆς,
αὐτὸς ὁ μέλλων Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν,
ποῦ μέτρα οἰκονομικὰ σωτήρια προτείνει,
ἀπόψε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ σπουδαίου μπάλου δίνει.

Ἄλλ' ὅμως, μέλλων Ὑπουργέ, ἄς λείψουνε τὰ λουσα
καὶ μὴν ἔξοδεύῃς ἄδικα σὲ μπάλους καὶ τσομποῦσα,
εἰξεύρεις γὰρ τὸ δαπανᾶν πῶς προξενεῖ ζημίαν
καὶ ἀντιβαίνει προφανῶς εἰς τὴν οἰκονομίαν,
καὶ ὅταν πλέον Ὑπουργὸς ἀξιωθῆς νὰ γίνῃς,
τότε παράδες σὲ χοροὺς καὶ γεύματα νὰ δίνῃς.

Τοῦ Ἑρωμένου μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴστων τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφενὰ τῶν «Βυφρονούντων» — νύκτα ἴστων συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μιά μάνδρα μὲ γαϊδούρια.